ECLI:LV:AT:2021:0322.A420272219.10.L
Lieta Nr. A420272219, SKA-729/2021
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS
Rīgā 2021.gada 22.martā

[1] Senātā saņemta pieteicēja /pers. A/ kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 17.novembra spriedumu lietā par 2. invaliditātes grupas noteikšanu pieteicējam.

[2] Kasācijas sūdzībā norādīts uz Ministru kabineta 2014.gada 23.decembra noteikumu Nr. 805 „Noteikumi par prognozējamas invaliditātes, invaliditātes un darbspēju zaudējuma noteikšanas kritērijiem, termiņiem un kārtību" 14. un 15.punkta nepareizu piemērošanu spriedumā, neatzīstot par pamatotu pieteicēja argumentu, ka viņa funkcionālo spēju novērtējums bija veicams pieteicēja klātbūtnē, nevis viņam klāt neesot. Atbilstoši minētajās normās noteiktajam invaliditātes un darbspēju ekspertīzi veic Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas ārsts bez personas klātbūtnes; ja *komisijas rīcībā* nav pietiekamas informācijas vai *tā ir pretrunīga*, personas veselības traucējumu un funkcionālo spēju novērtēšanu veic personas klātbūtnē.

Pieteicējs pretrunas un līdz ar to iemeslu, kāpēc viņš bija pieaicināms funkcionālo spēju novērtēšanā, saskata tajā apstāklī, ka Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas Daugavpils nodaļas (kā zemākas iestādes) un Rīgas nodaļas (kā augstākas iestādes) veiktais pieteicēja funkcionālo spēju novērtējums ir atšķirīgs kategorijā d430 „Priekšmetu pacelšana un pārnešana".

Senatoru kolēģija šo pieteicēja apsvērumu atzīst par nepamatotu. Proti, tās atšķirības, uz kurām pieteicējs norāda, radušās tikai pēc iestādes galīgā lēmuma pieņemšanas, kurā ietvertais vērtējums nav identisks apstrīdētajā lēmumā norādītajam vērtējumam kategorijā d430. Augstākai iestādei, apstrīdēšanas procesa ietvaros izvērtējot konkrētā gadījuma apstākļus, nav liegts izdarīt no zemākas iestādes atšķirīgus secinājumus un uz tiem balstīt savu lēmumu.

Līdz ar to no minētā neizriet, ka komisijas rīcībā būtu bijusi pretrunīga *informācija*, kuras objektīva noskaidrošana prasītu pieteicēja klātbūtni. Turklāt izskatāmajā gadījumā arī nav acīmredzama pamata uzskatīt, ka pieteicēja klātesība noteikti būtu likusi iestādei nonākt pie kopumā labvēlīgāka novērtējuma par pieteicēja funkcionālajām spējām un darbspēju zaudējumu.

Šis arguments neliecina, ka apgabaltiesa būtu nepareizi piemērojusi noteikumu 14. un 15.punktu.

[3] Pieteicējs nav apmierināts ar to, ka tiesa nav vērtējusi ģimenes ārstes izziņu par pieteicēja veselības stāvokli.

Senatoru kolēģija konstatē, ka ģimenes ārstes 2020.gada 8.septembra izraksts no ambulatorā pacienta medicīnas kartes neatspoguļo pieteicēja veselības stāvokli un funkcionālo spēju stāvokli, kāds pastāvēja invaliditātes ekspertīzes veikšanas laikā. Izskatāmajā lietā tiesai jāpārbauda tas, vai Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisija, 2019.gada 9.septembrī pieņemot lēmumu par pieteicēja invaliditāti, pamatoti pieteicējam noteica 3., nevis 2. invaliditātes grupu. Minētais ģimenes ārstes dokuments ir izsniegts gadu vēlāk un nav ticis vērtēts iestādē, savukārt tiesa pati nav kompetenta veikt pieteicēja invaliditātes ekspertīzi. Tiesa var tikai pārliecināties, vai komisijas izdarītie secinājumi nav acīmredzami patvaļīgi un atrauti no medicīniskajā dokumentācijā atspoguļotajiem faktiem.

Tātad apgabaltiesa pamatoti vērsusi uzmanību, ka pieteicējam ir tiesības atkārtoti vērsties Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijā par 2. invaliditātes grupas noteikšanu saistībā ar aktuālo veselības stāvokli.

[4] Pieteicējs no apgabaltiesas ir vēlējies sagaidīt vērtējumu par Konvencijas par personu ar invaliditāti tiesībām 28.pantu attiecībā uz pieteicēja situāciju. Pieteicējs uzskata, ka minētā norma uzliek valstij pienākumu nodrošināt personām ar invaliditāti pensiju pabalstu un programmu pieejamību, tas ir, pienācīgu dzīves līmeni. Pieteicēja izdevumi zāļu iegādei un medicīnisko pakalpojumu samaksai mēnesī ir 150 līdz 300 *euro*, bet 3. invaliditātes grupas pensija ir vien 68,63 *euro* (par 2. invaliditātes grupu pieteicējs saņēmis 644,86 *euro*).

Senatoru kolēģija atzīst par pamatotu pieteicēja norādi, ka apgabaltiesa savā spriedumā šo apelācijas sūdzības argumentu atstājusi bez vērības. Tomēr turpmāko apsvērumu dēļ tas nevar būt pamats kasācijas tiesvedības ierosināšanai.

Apgabaltiesa ir pievienojusies pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, to atzīstot par pareizu un pietiekamu. Rajona tiesa savā spriedumā ir norādījusi, ka lietā piemērojamās tiesību normas nedod pamatu noteikt augstāku invaliditātes grupu, vadoties pēc pieteicēja medikamentiem nepieciešamo izdevumu apmēra, ja šādas grupas noteikšana ir pretrunā ar noteikto funkcionēšanas ierobežojuma pakāpi.

Senatoru kolēģija atgādina, ka šīs lietas ietvaros izšķirams tas, vai komisijas 2019.gada 9.septembra lēmuma izdošanas brīdī pieteicējam bija nosakāma 2. vai 3. invaliditātes grupa. Šā jautājuma izšķiršanai tiesai ir jāpamatojas uz konkrētām tiesību normām un tajās ietvertajiem nosacījumiem, kas vērsti uz pieteicēja veselības stāvokļa, funkcionēšanas ierobežojuma un darbspēju zaudējuma novērtēšanu. Jautājums par to, kādas finansiālas sekas pieteicējam rada attiecīgas invaliditātes grupas noteikšana vai nenoteikšana, sniedzas ārpus šīs lietas robežām. Tādēļ tas, ka apgabaltiesa nav atspoguļojusi savu attieksmi pret šo apelācijas sūdzības argumentu, nav korekti, taču nav novedis pie nepamatota sprieduma.

[5] Tiesības uz taisnīgu tiesu negarantē personai labvēlīgu strīda iznākumu tiesā vai personas ieskatiem atbilstošu tiesas nolēmumu. Pieteicēja atšķirīgs viedoklis par to, kādi secinājumi lietā būtu izdarāmi, pats par sevi bez argumentētas sasaistes ar tiesību normas pārkāpumu tiesas rīcībā neliecina par to, ka tiesas izdarītie secinājumi nav pareizi un tiesa tādēļ būtu nonākusi pie nepareiza lietas iznākuma. Senatoru kolēģija nekonstatē pieteicēja tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpumu tādā aspektā, ka tiesa būtu taisījusi nepamatotu un netaisnīgu spriedumu.

[6] Iepriekš minēto iemeslu dēļ atzīstams, ka kasācijas sūdzībā norādītais neliecina par tiesas pieļautiem pārkāpumiem lietas izskatīšanā un nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu. Lietai arī nav nozīmes judikatūras veidošanā. Līdz ar to kasācijas tiesvedības ierosināšanai nav pamata, un

tiesvedība lietā ir noslēgusies.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.[1]panta otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

Atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 17.novembra spriedumu. Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore V. Krūmiņa Senatore A. Kovaļevska Senators V. Poķis